

J. PAGÈS J.

Escrits descreguts

© del text: Josep Pagès José, 2015

© d'aquesta edició:

Pagès Editors, S L, 2015
C/ Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
editorial@pageseditors.cat
www.pageseditors.cat

Primera edició: maig de 2015

DL L 522-2015

ISBN: 978-84-9975-617-2

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L
www.bobala.cat

« imprès a **Lleida** »

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.

APUNTS D'ESTIU DE 2006

Amélie al convent

De com l'objectiu de ser algú per la feina, imposat pels dos progenitors, condueix a una mena de clausura mental i emocional.

Tot-per-la-feina fa apartar, fins i tot, els impulsos sexuals: la virginitat emmascarada per un objectiu superior que porta a ser algú-pels-altres. És un nou misticisme, una nova puresa, un nou puritanisme quasi dissimulat.

Internet és una esquadra per respirar: la postadolescent Amélie connecta d'amagat amb un internauta solitari víctima del nou puritanisme de l'individu postmodern adreçat a l'èxit personal com a objectiu vital.

Quan es troben per primera vegada surten tots els bloqueigs emocionals que estan patint. Això dificulta la seva connexió emocional a distàncies curtes.

El contacte físic és per a ells com una llum potent que els enlluerna mentalment. Queden estabornits i desorientats alhora. Han viscut una passió altíssima per primera vegada.

Però la distància física els dificulta la relació i al mateix temps els crea la tensió eròtica que els dóna vida.

Sexe amb el Messenger i, amb la càmera web, petons.

T2

P: M'estimaran tant si sóc bo com dolent, la qüestió és cridar l'atenció.

JP: ...o tocar la guitarra, *yeah, yeeaaaah!*

Desconeguts: 1%

Només l'1% dels raptors de nens són desconeguts pel seu entorn de persones. Verificarem la xifra dels pedòfils, però ja sabem que va per allà mateix. Això vol dir que qui toca els nens és gent propera: familiars, veïns, amics i coneguts de la família...

La precaució instal·lada en totes les ments de la nostra societat de la seguretat és només un prejudici a favor de la pròpia societat establerta per no veure's ni reconèixer-se a si mateixa com a incorrecta. I així, mentrestant, pot anar violant la mainada com aquell qui res. Fal·làcia de seguretat, tanmateix.

Assassins psicòpates, assassinats per conservadors

La pena de mort als Estats Units és l'arma de destrucció màxima no massiva dels propis ciutadans emmalaltits pel sistema de vida agressiu que requereix l'imperi dominador.

Estar bé i saber-ho

Per superar l'insomni, primer vaig haver d'adonar-me de com les idees, les preocupacions, les excitacions eròtiques i de tot tipus anaven i venien al meu cap.

Després calia no apartar-les en el sentit de no resistir-se a tenir-les. I després, què? Si les tenia massa, si m'hi agafava fort, no anava bé, encara més insomni.

Fins que vaig deixar aparèixer «l'estar bé» en el meu cap, no em vaig poder adonar que estava agafat al «no estar bé», a la sensació de tensió, de contracció que sentia amb l'excés d'excitació tant de les imatges eròtiques com de les preocupacions per la filla, per la nova casa, per l'estimada, pel poc temps lliure que em deixava el nou horari... o per si el veí posaria la ràdio i em despertaria *por bulerías* o la iaia de l'altra casa engegaria una mena de bomba de regar que ho feia vibrar tot. Més d'una vegada havia pensat si podia aconseguir la relaxació fent entrar en ressonància les baixes vibracions de l'aparell d'aigua amb les del meu aparell d'entrecames. Relax, Josep, relax!

Malgrat tot, vaig veure que es tractava de fer prevaler l'expressió de benestar de la distensió arxivada a la memòria emocional per l'acupuntura, el ioga, les passejades, el badar, el vent fresc...

Amb els anys, vaig veure que no n'hi havia prou amb els benestars arxivats. No es tractava pas d'establir una mena d'automatisme mental per alleugerir la tensió davant l'insomni. Calia una cosa molt més essencial i difícil: viure i no pas intentar dormir amb les sensacions de benestar. No es tractava pas d'acudir a l'arxiu de la memòria de sensacions de benestar, ni de crear-ne permanentment com si es tractés d'omplir una mena de magatzem; calia estar *online* amb el sentir-se bé. No es tractava d'acumular sensacions com se'ns proposa constantment amb innombrables dards publicitaris. Sembla que estar bé hagi de ser un no parar de gaudir de tot. Sobreexciteu-vos, que són dos dies, diu la publicitat remarcada, matxucada pels altres convertits en anuncis publicitaris permanents.

Però, i si la distensió no es coneix, o ha quedat esborrada, o es fa molt difícil elaborar-la? Només queden els altres substitutius que van des del gimnàs fins al psicòleg, passant per tot tipus de militàncies. Només queden moments, petites illes possibles. No! L'única illa possible és la de viure el moment amb un gens fàcil *carpe diem* equilibrat.

Viure el moment

Per viure en present s'ha d'aprendre una nova conducció entre camps d'energia. (Teoria de càrregues elèctriques i de camp conservatiu.)

L'astúcia i l'estrès provoquen resistència i tensió. Creen oposició, diu en Pep. Per això convenim que una alternativa a la memòria com a cau de vida és estar atent a la novetat. Però no fer mai de la novetat constant una forma de vida. La novetat ens podria accelerar i portar-nos al desequilibri. Al cap i a la fi, tota acceleració implica una força provinent d'algun camp energètic. Potser l'equilibri consisteix a escollir la nova força que inexcusablement ens desgastarà si no és que ens mostrem flexibles i no possessius com en el xoc elàstic entre dues boles de billar. Però, malgrat tot, vivim en un món ple de friccions que fan impossible la transferència absoluta de quantitat de moviment = massa × velocitat d'un cos a un altre, d'una acció a una altra, d'un pensament-emoció a un altre.

Cal recordar que les neurones del sistema nerviós condueixen elèctricament matèria i creen sinapsis a còpia de reaccions químiques que modifiquen la matèria.

T3

P: Viure en present, segons J.K., és estar en la mirada sense cap interferència de records emocionals, perquè aquests l'estiren inútilment i creen la tensió que projecta cap al futur, cap al desig.

JP: És aprendre una nova forma de conducció entre camps d'energia en tensa i inevitable oposició: passat, present i futur, desig i calma... La diferència de potencial energètic o tensió entre zones-càrregues + i - és producte d'un desequilibri tensional. Però hi ha els neutrons i l'antimatèria.

P: L'astúcia i l'estrès fan resistència, oposició a alguna cosa encalmada en present.

JP: ...al jo físic. Que, per a Einstein, era alguna cosa així com la matèria que té possibilitat de fer. Matèria = Energia. Has de fer; si no et mous, mors. Es tracta, potser, d'aconseguir un equilibri amb el mínim desgast possible. Difícil. Però viure és transferir energia, agradi o no. Sí, sí, és una qüestió d'allò: amb el mínim desgast, esforç, aconseguir el màxim. És un assumpte de rendiment en el desordre del caos entròpic. Uf! Termodinàmica! Noooooo!

Una família. Un dels pocs contactes legalment establerts. I de per vida. Que duri!

L'orangutan subnormal i l'elefant consentit

En un documental després de dinar. Al Canal 33. Els del World Wild, la Càritas dels animals.

Volen conservar espècies i ho fan domesticant-les. També es proposen d'acollir-les, sobretot si han quedat òrfenes. O bé alliberant mascotes, posant-les en una mena de captiveri controlat i segur.

Tracten l'orangutan abandonat per la mare per paràlisi cerebral com si fos un nen subnormal. L'acullen a casa per cuidar-lo i l'omplen d'afectes. Els cuidadors en donen a canvi de rebre'n de les bèsties. Encara que saben que les hauran de deixar..., però ja en vindran d'altres.

N'hi ha un que diu: «Aquest elefant és el meu fill, mireu els petons que em fa.» I li deixa la cara plena de bavalles de les llepades amb la grossa llengua. Li ho permet tot, fins buidar la nevera o menjar-se un pot sencer de caramels.

Conservar sembla ser protegir per continuar dominant. A aquest pas, les cases seran museus de conservació d'animals en perill d'extinció. Quan es morin, els dissecaran a la paret o en una capsa de vidre al menjador. Quina diferència hi ha amb les bèsties de caçadors que de sempre pengen els trofeus animals al costat de l'armari de les escopetes?

El jardí: color, formes i energia

He llegit que els avis viuen més i es deprimeixen menys quan tenen a la vora del pis un espai verd per sortir a passejar. Tot és qüestió de la llum solar. El déu Sol oblidat pel déu Tecnologia Moderna. Els polítics, de bracet amb els constructors, diuen, però, que les ciutats surten a compte per mantenir la llum, el clavegueram, les escombraries, l'asfalt... si hi ha una bona proporció de blocs de pisos.

El jardí de la meua nova casa m'informa sàviament que quan el guaites tranquil apareixen els diversos colors del verd de l'herba. Per això tothom en vol, a tothom li agrada tant, penso. No és només una *pijada* importada dels anglesos o dels camps de golf. És una injecció lumínica directament a la ment, a l'estat d'ànim. Un bany de fotons que recorren, convertits en electricitat, bona part del sistema nerviós:
ENERGIA EN ESTAT PUR.

Per això, en Lluís de Dinamarca fa banys de llum solar que el fan sentir molt millor. A l'hivern, els fa amb una bombeta artificial que ja és popular a tot l'Europa central i del nord. Quiet com un pingüí observant el mar, ell observa el mar barceloní des de la seva terrassa, pren la seva dosi observant, no sé com, la llum mentre llegeix un llibre. No sé com! Pren la dosi de sol com el *güisqui* a la nit. I de vegades com si fos un aperitiu, amb un Bloody Mary a la mà. Sense això no tiraria, és absolutament imprescindible per a ell.

Les formes de les dues pedres-font i les plantes al darrere: corbes i rectes florals. Les ombres o els forats. Què hi faria una escultura moderna?

Plantes en alçat són verdes i, en planta, roges.

Ciència i color

El color és una forma fonamental de comunicació. Més del 80% de la informació que rebem del que ens envolta és visual. Segons l'Institute for Color Research, entre el 62% i el 90% de la informació que rebem després de veure una persona o objecte i que genera la primera impressió es refereix al color.

El Baker-Miller Pink és en RGB = 255 vermell, 145 verd i 175 blau. Ha estat dissenyat pel biosociòleg Alexander Schauss per provar que el color rosa pot reduir alguns valors fisiològics com el pols i la tensió arterial i, per tant, mitigar comportaments violents i disminuir l'ansietat. Fins i tot funciona per als presoners daltònics.

Segons l'Associació Americana de Psicologia, el color pot influir en la retenció d'informació en la memòria. Es memoritzen més bé les fotos en color que en blanc i negre. Curiosament, el blanc i negre va produir els mateixos mals resultats que els d'un grup de fotografies en blanc i negre acolorides amb colors artificials. Semblaria que la nostra memòria se sent especialment estimulada pels colors reals de la naturalesa. Així, una vaca de color verd és tan poc interessant per a la memòria com una en blanc i negre. Tot i que les taques siguin naturals.

Vatua l'olla amb el verd del meu jardí. Matí, tarda i capvespreestic més estimulat. A mi sí que la casa no em caurà pas a sobre. Amb totes les finestres mirant al jardí, tot és fruit.

Però aquest estiu, en arribar al capvespre, necessitava sortir amb bicicleta cap a l'estany. Ara ho entenc, he pogut escriure tant gràcies al meu jardí, però ho he fet tan estimulat que no m'adonava que el meu ordinador-cervell m'ho xuclava tot. Una nova finestra fosca m'ha abduït com un forat negre. Com il·luminarem els forats negres del cervell? Les pastilles de colors segur que ho aconseguen.

Sort de la tecnociència, que fa més passadora tota mena de negror. I si posem al cervell una mica més de Plató en comptes de Prozac, com diu el títol del llibre d'autoajuda, anirem tirant o tapant negrors fins que en algun moment un mateix aconsegueixi convertir-les en colors. Descolorir-se és mortal, vaja. I com que el pas del temps ho descoloreix tot, potser que em plantegi aprendre a pintar. O millor encara, tolerar un cert descoloriment, perquè pintar gaire sovint sobreexcita i desgasta massa. Perquè tot té el seu punt, fins i tot el jardí de casa.

Llegir el diari, llegir dels altres

Fa més d'un any que no comprava cap diari. Avui, dos. He cagat acompanyat, avui. Mitja hora a la tassa. La tapa marcada al cul. Distret amb les xafarderies. Què fan els altres? Com s'ho fan? I jo?

Amb els altres a les mans em sento més acompanyat. Amb els altres a les tecles d'Internet no tant. Per què deu ser? Més fotos, més anuncis que es mouen, més distracció fútil que enganxa per res, més mareig: sí, en general hi ha més mareig, estem marejats. I quan se n'està, s'acaba vomitant, «rojant»!

És bo el diari per fugir de la soledat depressiva. Et connecta amb algú. La depressió, el no-res, com un forat negre que es fa cada vegada més gran.

El forat negre que xucla tota l'energia lluminosa, tota la matèria, és el paradigma científicament comprovat de la negativitat. La matèria

com a element positiu és abduïda, xuclada per l'antimatèria que ha de ser negativa per força, perquè mata la vida, xucla l'energia.

Tot és fruit d'una tensió: matèria + i antimatèria -. Tot és degut a un fenomen de tracció/compressió entre dos estats diferenciats. Una lluita de no acabar mai. Com la mateixa formació i mort del cosmos.

Venim d'una explosió energètica que continua amb expansions i compressions fins a... tornem-hi, que no s'acaba mai. Com un balanceig. *Swinging in the space* és el títol de la pel·lícula de la vida en el caos del cosmos. Un caos ple d'ordre intern en forma de moviment pendular vibratori harmònic simple: el pèndol. Ja està: la vida en un pèndol, com el lliure balanceig en els clubs liberals.

Els clubs liberals pendulen

«To swing» és pendular, oscil·lar, tenir llibertat de moviment. Els anglesos són *swingers* quan pendulen intercanviant de parella. Els francesos parlen de la «France coquine» (murri: sagaç, hàbil per a aconseguir el que vol). És molt murri: volent-li jo dir que no, m'ha fet dir que sí. A França, es veu que, encara que es digui que no, al final és que sí amb l'intercanvi. Aquí, amb elles també sol passar sense intercanvi, eh? No, voldrà dir que sí. I els nostres clubs d'intercanvi són liberals. Liberal: llarg en el donar, generós. Encara que d'entrada, no. Cal un donar llarg i tenir-la llarga també, tot hi ajuda. *Listig* en alemany. I amb els germànics, m'aturo. La seva llengua em va grossa, tot ho tenen gros. Esperem que la Unió Europea ens unifiqui. Liberal és comú a tots quatre. I no caldria cap votació per posar-nos d'acord. Només tindrem un petit problema: els del Partit Liberal Europeu. Política!

Aixopluc, hipoteca i no puc

Viure sota un pont deu ser pura revolució. I menjar de les escombraries encara més. Vendre's el futur al diable bancari és la contrapartida a la utopia possible. És un encadenament perpetu, producte d'un crim antirevolucionari. O menges merda o entregues l'ànima als banquers. I aquests ho ofereixen als empresaris: obrers i personal qualificat de tota mena, qualificats per tot menys per ells mateixos. I l'empresari encadenat al seu propi creixement continua donant menjar a la màquina diabòlica de la producció i del consum. La que li demanen els hipotecats i els no tant. És la roda, diu el poble. I no es pot aturar! Ha! ha! ha! ha! El destí apareix més viu que mai i fa del fatum grec

i llatí, de nou, la gran bèstia tràgica de la vida del 21. Quina patètica falta de responsabilitat humana! Quin home tan patètic el del 21. Quin ésser tan poc autònom deu ser que es declari tan incapaç de si mateix. I tan fàcil que és. Només cal frenar i veure que faci el que faci va cap al no-res. No cal, per tant, fer-ne gaire res. Només l'aturada total de la ment fa veure-hi clar. Però només hi ha un inconvenient i és que apareix la gran pregunta: i ara què faig enmig de la roda que no para de donar voltes i voltes? No hi ha resposta. I quan no hi ha resposta apareix una altra resposta: la por.

Jo l'espanto teclejant des dels meus pensaments. Disparo lletres i lletres contra aquest espantós enemic. I, en comptes de matar-lo, que no puc, quin remei, en faig energia, clarividència, llum.

Sóc un fabricant de llum pròpia sense cap mena de vocació de far ni de làser estel·lar. Faig llum per alimentar la meva autonomia i prou. I quan me'n sobra una mica, que de vegades ja costa, en reparteixo als meus propers, que la reben com a premi a les meves de vegades insuportables maneres, i costums.

Escriu o sublima, com puguis. És a dir, dedica't al teu cap imaginari després del teu cap de gland. Dedicat a qüestions més «elevades», busca't un substitutiu que de fet funcioni com una renúncia al teu instint més elemental, tal com aconsellaria un capellà o capellana moderns, un psicòleg, un llibre d'autoajuda o un amic integrat.

Jo diria, sense embuts, dedica't al plaer sense que et xucli contínuament. I no hi ha millor manera que anar canviant de plaer, anar fent tastets sadolladors. Però com que això no va ben bé així, entre insadoll i insadoll, dedica't a badar, a sentir el sa avorriment. Només es tracta que la necessitat continuada de plaer no t'agafi, no t'addicioni al següent o al mateix amb més intensitat.

Per plaers, els més barats: sexe, sexe, sexe. Bada, ovada, ovada. Tertúlia, tertúlia, tertúlia. Lletra, lletra, lletra. I tots els petits que són grans per tu.

Però tot té un preu, i s'ha de pagar.

No! Hi ha una manera de no pagar. Cal intercanviar per alguna cosa que ja tens, que no s'hagi de manllevar fora de tu. Si no, caldrà treballar per generar excedent per a l'intercanvi i ja l'haurem cagada. Aquest sistema de mercat va bé per als objectes, no per als subjectes. Aquesta és la gran cagada del sistema actual i de totes les seves alternatives.

El sexe el tens tu i el pots intercanviar si no fas números, comptabilitat, sense matemàtiques. Sempre cal admetre que satisfer l'altre pot ser molt excitant per a tu. Encara que hi hagi certs desequilibris. Seran momentanis. Ja vindrà el plaer. De la cooperació, sempre en surt alguna cosa; de la solidaritat, de vegades, massa sovint, en surt dominació.

Sense capacitat d'escoltar, res no és possible. Sense obertura no entra res de nou, energèticament parlant.

Tota posició absoluta és tancada. Té una por horrible del possible canvi. És insegura. És la por.

Cal assegurar els mínims per no tenir por, la resta és despesa energètica innecessària, una por veritablement cara.

Aturar-se és el més barat. Una certa austeritat és imprescindible. Davant del consum, en cal molta i molta, d'austeritat.

El canvi continuat és també inseguretat. Els extrems es toquen. El desequilibri és cosa d'extremistes, no de radicals; aquests van a l'arrel i no fugen del problema, els altres van cap a la seguretat per la inseguretat. Un desviament que els portarà a la pèrdua del nord, de si mateixos: directes a la depressió —el desert solitari i sense llum. Abans, però, hauran passat pel miratge perillós, per plaent, de l'estrès. Un fals oasi en un desert que no perdona, que et disseca/asseca fins a la malaltia i qui sap si fins a la mort. NO CARDEU BROMA AMB L'ESTRÈS!

Tota acció mental, del pensament, és limitada. No es pot actuar pensant que no hi ha limitacions, sempre surten nous problemes.

PARA DE PENSAR I D'ESCRIURE, COLLONS! VÉS A GOITAR O A FOLLAR I DEIXA'T TRANQUIL, HÒSTIA! ATURA'T!

RELAXA'T AMB LES PLANES *PINK*, HOME!

T4

JP: Un director de banc em diu: «Hi ha el mercat de futurs i el d'opcions.» El primer és per als qui volen risc, per als ludòpates, penso jo. També n'hi ha per als qui volen cobertura, m'informa el banquer sobre el segon. Seguretat, em dic.

P: La inseguretat, la por... no et deixen madurar, t'automatitzen amb cobertures a termini fix, quedes fixat. Contra el buit del temor, tibes i et tenses.

El Barça per la Unicef, el cementiri del
Boca Juniors i la meva mare es vol
comprar un nínxol al Nou Camp

(...)

El claustre de la por

La por del pobre director, temorós i responsable de tot, també és la seva ambició. Cal entendre-ho i entendre'l. Tot per complir.

L'ambició en la jubilació d'en Nàs

Això va de l'ambició literària a l'exigent satisfacció professional i del desig-ambició de ser llegit en la jubilació? «La decència de l'ofici» —diu el jubilat— «consisteix en el coneixement de les eines de què un disposa i en el compromís de fer-les treballar adequadament». «Amb un martell no es pot construir una catedral ni es pot prescindir d'una plomada a l'hora de fer pujar una paret», diu també.

Què hi amagues, escriptor mai jubilat, darrere del teu ofici i davant del teu Nàs? La seguretat d'ESPI? Un rigor amb NAS-sos?

Mentre no siguis pretensions, pots anar i ser equilibradament insegur, ...NÀS. No? I pot ser que aquesta inseguretat acceptada afavoreixi expressivitats no reglades en l'ofici d'escriure o ho foti tot per terra igual que les parets cauen sense plomada. La plomada respon a una llei física científicament comprovada i l'escriptura la sostenen lleis introbables ni que sigui d'ençà de la Quixot-ada. A més del cavaller rampant, pare de la novel·la, hi ha Le Nouveau Roman, fracassant? Fracassant amb èxit per les lleis del mercat que malgrat no ésser representatives de totes les quixotades alimenten la immensa majoria gregària de la literatura majoritària. Perquè aquesta, s'ha de reconèixer, és molt humana i necessita un absolut del tipus que proporcioni seguretat, un agafador perpetu en forma de nansa: la de com ha llegit i viscut sempre. Així, l'escriptor que s'agafa a aquest tipus de nansa-estil es veu a ell mateix rigorós, ple d'exactitud, severament inflexible, segur del seu «art». Incapaç de tenir estil propi, però. Vida pròpia. Si Flaubert deia: «Bovary sóc jo», jo voldria poder dir: «el meu estil sóc jo». No hi veig cap altre secret. És veritat, també, que escriure és un petit misteri que té naturalment les seves lleis. Mai no escrites. Però potser caldria que sortissin de tant en tant els caçafantasmes per sacsejar tant de misteri imposat pels de l'ofici rigorós i així netejar un petit/gran racó del castell de la creació massa envaït pels qui escriuen i es defensen només amb eines com la plomada. A aquests, algú els hauria de fer saber que no cal que continuïn explicant-nos el seu avorriment amb tant d'ofici. Apa, fantasmes de la creació, foteu el camp d'aquest castell ple d'avorriment que és més buit que la immensa buidor que hi hauria sense tant capteniment

rigorista. Que quedi clar, però, que a l'avi ...NÀS se'l pot considerar quasi jubilat d'escriptor fantasma. I és ben fàcil com saber-ho. Perquè el líquid verd netejador que fan servir els «caçafantasmes» és de bon obtenir. Només cal un ingredient: la sinceritat. I l'avi fent inventari de jubilacions la practica honestament. Salut jove jubilat! Ara el teu nas-NAS encara verdeja per aquest escrit, i l'Espí? Tu sabràs!

Després d'un *polvo* brasiler

Ja des de petits els nens noten el que els envolta i juguen amb tothom al poble. Coneixen tothom, fins i tot els avis. Al vostre país, estan poc al carrer i només coneixen quatre amics. Allà ens coneixem tots al barri i als pobles petits. Un casament de gent senzilla fàcilment reuneix cinc-cents persones. Tothom hi posa la seva part. L'important és la festa que fem tots junts.

Aquí, a la gent li costa saludar; allà, si ens saludem més de dues vegades, quasi ens considerem amics amics. Aquí sovint notes la mirada que ignora i que sembla no veure't. Com si al món no hi hagués lloc per a tothom. Perquè al món hi cap tothom, no? És com si el luxe de la vostra vida plena de cotxes, vestits... no us deixés estar pels altres, ocupats com esteu a fer diners al preu que sigui. Allà saps que, malgrat la pobresa, sempre trobaràs algú que t'ajudarà. Allà vaig tenir un nòvio que pensava una mica com vosaltres i de seguida vaig veure que no em convenia pel meu cor, no, no. I li vaig dir que se'n podia anar, que no calia que tornés.

Allà, quan fem un regal, és perquè ens surt de dins; no esperem res de l'altre. L'alegria, la sentim des de dintre, des de nosaltres. Mai no pensem com serem correspostos. No cal, ja ho hem sentit des de la pròpia ànima. Primer és un mateix i, si no, com vols estar per l'altre si abans penses en com seràs correspost. Com vols apreciar l'altre de veritat si no és des de tu? Sent-ho tu i l'altre ja ho sentirà de tu. Notarà que és sincer per la teva sinceritat cap a tu. Quan esperes alguna cosa tens interessos i expectatives sobre l'altre. I això es nota a la curta o a la llarga. Això no és humà. No sé què és, però no ajuda gaire al contacte humà. Més aviat el refreda.

Com podeu viure l'erotisme així?

Nosaltres podem ser intensos, animalots, desbocats... amb naturalitat, però a vosaltres quan sou així us surt embolicat de fredor i d'interès. Tot queda tenyit de distància i surt la fredor sexual en comptes del sa desbocament irrefrenable, us queda fred i maquina, perquè, a més,

és que nosaltres tenim fàcilment el somriure a la cara i a vosaltres, a vosaltres, us costa molt.

Sous massa tancats i això no us ajuda en la sana obertura sexual. Sí, aquí sou tancats. És el primer que vaig notar en arribar al vostre país. D'altres coses poden estar bé, però aquesta, no. Sempre hi ha excepcions, és clar. Ja se sap, cadascú amb els seus. Jo no sé si m'acostumaria a viure aquí. Allà almenys som més alegres.

Perdona, ja m'estic enrotllant massa. Sempre xerro massa.

Pagant sant Pere canta, i la brasilera també

Amb nom de guerra Mireia. De fet, per transitar per la vida amb més o menys passió: Verònica. Estudiant de fisioterapeuta. Es pagava els estudis fent massatges corporals i d'altres tipus. Per les seves mans, n'hi havia per creure-ho, però encara més pel que deia.

«El sexo a veces lo tienes, a veces no.» I ho deia ella, amb aquell cos tan imponentment eròtic, per natural.

Jo, estirat al llit, vaig observar que es posava llet corporal a la reguera del cul. Mig parat pel que acabava de veure no vaig saber què em voldria fer quan es va posar d'esquena a mi, cames obertes, sobre el llit. Entre que ho feia amb tota naturalitat, cap gest mecànic, i jo no duia condó, vaig quedar immòbilment erotitzat. Després, amb gest suau, va agafar la meva polla i amb una mà la va prémer a la seva reguera cremosa. Amb l'altre braç, però, s'aguantava per així començar a flexionar cames i moure el cul amunt i avall amb una agilitat de gimnasta-terapeuta del meu cos i del seu. Així era aquella dona tan naturalment eròtica. Però ho era encara més per la seva franquesa parlant, per la seva desbordant naturalitat en com s'expressava en la conversa oral i la no oral, la dels gestos i la dels tons de veu. No hi havia ni maquinaletat ni acritud i encara que devia anar per feina, no es notava, perquè els tocaments eren quasi manyacs. En tot cas, havia automatitzat les carícies, però ho podia fer perquè encara no havia esborrat de les seves neurones determinades emocions. Malgrat tot, no va aparèixer el sexe gimnàstic que comença a ser marca dels temps. Aquell que neix producte del dictat consumista i es pot veure en la majoria dels vídeos porno que el 40% de les parelles utilitzen per amenitzar l'íntima festa del sexe domèstic: més ràpid, més intens, més flexionat, més contorsionat, més tens, més concentrat, més variacions, més postures, no paris, explota de seguida o tarda més i més, i tornem-hi.

La meva gimnasta, però, no tenia pressa, perquè tots els gestos li venien de dins, encara eren seus i no pas producte d'un entrenament

extern que separa el gest de l'emoció i que accelera amb el motor del més i més i et porta a la compulsió involuntària. I ja no ets tu, ets un addicte en potència. Quina prova tan humana va superar la gimnasta brasilera. I és que venia d'un altre món i jo vaig sentir els seus cants de sirena, podeu ben creure-ho.

TAULA

PRÒLEGS.....	7
Escriure llarg o curt.....	7
Escriure senzill.....	8
Polisèmies i paradoxes d'un cavaller que no vol ser <i>cavaliere</i>	9
Tertúlia —T1, T2, T3..., T25—	11
T1	11
APUNTS D'ESTIU DE 2006	13
Amélie al convent.....	13
T2	13
Desconeguts: 1%.....	14
Assassins psicòpates, assassinats per conservadors.....	14
Estar bé i saber-ho	14
Viure el moment	15
T3	15
L'orangutan subnormal i l'elefant consentit	16
El jardí: color, formes i energia	17
Ciència i color	17
Llegir el diari, llegir dels altres	18
Els clubs liberals pendulen.....	19
Aixopluc, hipoteca i no puc	19
T4	21
El Barça per la Unicef, el cementiri del Boca Juniors i la meva mare es vol comprar un nínxol al Nou Camp.....	21
El claustre de la por	22
L'ambició en la jubilació d'en Nàs	22
Després d'un <i>polvo</i> brasiler	23
Pagant sant Pere canta, i la brasilera també	24

APUNTS DE TARDOR DE 2006.....	27
Tensar i destensar.....	27
La tècnica de tensar i destensar.....	28
La G, el flaix i la màquina.....	28
La guerra és la sensació tensa de triomf que han creat els astuts	29
La provocació de Ravenhill.....	31
Del rei-tit al clic.....	33
La fama, circuit paral·lel.....	34
T5.....	35
La plataforma d'en Benet Bieit i el meu pallasso sense fronteres...	36
Cagarros, estornells i fotges de tardor.....	38
El trio.....	39
En Siset Torcit i la bufeta plena.....	39
Els extrems es toquen.....	40
El cant de la cardina.....	42
APUNTS D'HIVERN DE 2006-2007.....	45
De mites i decadències i altres terroristes: felix 2007.....	45
La Montserrat i la Marta.....	47
Suïcidis en cadena.....	50
Economia?.....	51
Estudiar sola amb nota.....	55
Una persona a la «tele».....	56
Sortint de classe, els horts.....	57
El nirvana de Kurt.....	58
Blog de Xisca de Gardi.....	59
Trenquem els suïcidis en cadena, encadenem-nos a les píndoles! (variació-monòleg teatral).....	61
T6.....	63
APUNTS DE PRIMAVERA DE 2007.....	65
En primavera alterada, jo he fet florir els meus fruiters.....	65
L'altra meva primavera.....	66
Els contenidors travessen la meva primavera.....	67
Elsa SMS.....	68
Sense negre.....	69
Més primavera.....	71
Últim SMS per a l'Elsa.....	71
Bauçà l'ermità i el feixisme tornarà.....	72

No totes les feines maten de la mateixa manera	74
Caminant amb màquines	77
Masturbació.....	77
Manifestacions sexuals al segle XXI?.....	79
T7	80
APUNTS D'ESTIU DE 2007	83
El nas de pallasso i l'home del sac	83
<i>What game shall we play today?</i>	87
El coala Simó en aquesta part del món.....	88
Res no és el que sembla, o quasi.....	89
Cridar l'atenció	90
Viatjats, emigrats i globalitzats, tanmateix.....	93
De Cuba a Rússia i després a Nova York	96
I Nova York també... ..	97
Terroristes medievals al Iemen?.....	99
I la Xina ens envairà	101
Una empresa per als problemes de les empreses.....	101
Masculí, femení i neutre.....	101
T8	103
APUNTS DE TARDOR DE 2007.....	105
La garsa damunt la canya.....	105
Tres extraterrestres, o més, sense terra i algun altre que aviat serà desterrat	106
D.L.: B-36208/90	108
És la testosterona, estúpids! I pot ser una tragèdia!	109
<i>Free free free</i>	111
Alumnes adaptats	112
Tot canviat per re	117
Til·ler amb tit.....	118
T9	118
APUNTS D'HIVERN DE 2007-2008	121
Dos Smoke i el meu pare	121
Les estrelles de mar també es toquen.....	123
T10	124
APUNTS DE PRIMAVERA DE 2008.....	127
Sant Jordi i el llibertí	127
Clàudia, major d'edat	128
T11	132

APUNTS D'ESTIU DE 2008	133
Estany esportiu.....	133
T12	134
TV-niu d'estiu.....	135
Troque i niu.....	136
APUNTS DE TARDOR DE 2008.....	139
El ser i els espermatozous del progrés, també	139
Hormones i no ser.....	141
Mallerengues a la tardor.....	142
T13	143
«Crisis? What crisis?».....	144
La sorpresa blanca i altres sorpreses.....	145
Amb aglans a les mans.....	146
APUNTS D'HIVERN DE 2008-2009	149
Indòmita fredor, indòmita identitat.....	149
Guerra de banderes, guerra de paraules: tots som pops.....	151
El Facebook, la LEC... i tots els altres, primer, i la Japanese Social Insurance Club is worth it! —nurse 03—, després.....	152
Japanese Insurance Social Club: segon intent.....	156
«J'ai raté, disait Miles Davis».....	159
Llibres i sexe	160
T14	161
El cant d'ocells que no canten	162
APUNTS DE PRIMAVERA DE 2009.....	165
Japanese Insurance Social: tercer intent	165
Últim intent amb la japonesa, i després hi haurà progrés?	167
Tertúlia —15— de dijous llarder	171
Putiferi al <i>Papitu</i> 472, amb en Mompou de pintor i la Montse pel meu canó.....	171
Cardines al til·ler amb en Carner	172
Dictadura democràtica domèstica.....	174
APUNTS D'ESTIU DE 2009	177
De la turbina de Kajaki al «contour crafting» —C.C.— als PPCC	177
T16	184
APUNTS DE TARDOR DE 2009.....	189
L'avi de cal Noi Jan passa l'estripadora, després de la figada....	189
Figues d'un altre paner.....	189

<i>Money, money: a tragical love story</i>	191
La llum d'avui i una llista de l'estany.....	194
T17	197
APUNTS D'HIVERN DE 2009-2010	199
Flors de nesprer	199
Càmeres, només.....	201
El penediment i la millora segons Martini (<i>non vermouth</i>)	205
T18	209
APUNTS DE PRIMAVERA DE 2010.....	213
Vagarejar amb castigats i empenyats, alguns perduts i amb poc discerniment, i d'altres, pocs, que hi toquen i, molts, tocats... de l'ala o del que sigui. Quasi tots, però, dispersats per la vaga general	213
T19	229
APUNTS D'ESTIU DE 2010	231
De nou al jardí.....	231
Sobreviuem? Sobreviuem!.....	232
Ψυχή-Πάθος-Γογία - <i>Psykhé-pathos-logia</i>	233
<i>Cap d'Agde n'est pas Cap d'Agde, ni ceci n'est pas une pipe</i>	242
Anar a la muntanya amb l'ordinador del president.....	244
T20	245
APUNTS DE TARDOR DE 2010.....	247
Realitat i ficció sexuals... i de tot	247
T amb K.....	252
El «bloque»	253
T de la T.....	254
APUNTS D'HIVERN DE 2010-2011	257
Tecnolatria nadalenca	257
T21 amb C.....	258
APUNTS DE PRIMAVERA DE 2011.....	261
Jubilació del «profe» de física i química.....	261
Després.....	261
T22	263
APUNTS D'ESTIU DE 2011	265
De puta mare.....	265
SMS a la Laura-T, per anar de puta mare.....	266
Carta de comiat.....	268
T23	269

APUNTS DE TARDOR DE 2011.....	271
Pla estratègic de centre.....	271
T24	273
APUNTS D'HIVERN DE 2011-2012	275
<i>Hybris</i> a l'estany.....	275
T25	280
APUNTS DE TARDOR DE 2012.....	283
A la capella.....	283
T26	288
APUNTS D'HIVERN DE 2012-2013	291
Aprendre sexe per Internet, amb precaució.....	291
T27	295
APUNTS DE PRIMAVERA DE 2013.....	299
Gallgallarets Sota-monestir	299
T final	303
EPÍLEG.....	307
Planificació, esperança, tecnociència i nou absolut: «non stop»	307